

Кохання

Забіла Віктор Миколайович

Світить місяць, да не гріє,
Мороз пече, вітер віє,
Дме хтось трійкою такий
До дівчини, що кохає, —
Хтось такий того не знає,
Що милая не його.
Коні добрі орчикові
Крешуть огонь об підкови,
Морди тягнуть по землі;
На аршин повитягали,
У каблучку позгинались,
Біжать, летять, як стріла.
Корінний дзвіночком дзвонить,
Машталір його погонить,
Сани тільки аж гудуть;
Коні хочуть вже оддихать,
Комусь ще далеко їхать:
"Поганяй скоріше, ну!
Не надержуй орчикових, —
Пропадуть, дак купим нових —
Скучив дуже без її".
Серце б'ється, завмирає,
А того воно не знає,
Що милая не його.
Серце в грудях задрижало,
Як вже хутір видно стало,
Де мила його жила...
Живо під рундуком стали,
Коні добрії домчали,
Мокрі були, мов з води.
Скочив з саней, обтрусився,
Кругом себе оглядівся
Да й подумав про себе:
Як ввійти, як поклониться,
Як на милу подивиться,
Що до милої сказати?
Спитаться: "Чи правду кажуть,
Що з другим їй руки зв'яжуть,
А мені, бач, дак прощай?"
Ввійшов в хату, батько й мати
Стріли його, шанувати
Почали, як було сперш.
Про те, про се розмовляли,

Усім добрим частували,
А милої не було.
Зразу двері одчинились,
Ноги так і затрусилась
У того, хто її ждав.
Павою по хаті ходить,
Голоском так і виводить,
Кропив'янка мов в кущі.
Батько-мати вийшли з хати,
Він став з нею розмовляти
Да й питається: "Чи так,
Що всі люди йому кажуть,
Що з другим їй руки зв'яжуть,
А йому дак, бач, гарбуз?"
Червона, як квітка, стала,
Спершу трошки промовчала,
А після сказала так:
"Хто тобі отеє каже,
І хто мені руки зв'яже
З другим, з ким, як не з тобою?"
Прийшла тітка, батько й мати,
Годі милій розмовляти,
Милая сказала так:
"Пісня гарна, да не тая",
Він сказав: "Се вже другая,
Що колись співала ти!"
І знов стали балагурить,
Хто у винниці де курить,
Скільки хто доходу взяв...
"А в вас виннички немає?" —
Батько знов його питає.
"Нема, треба ще зробити!"
А тітка дак все сокоче:
"Хто за його пійти схоче?
В його худоби нема!
А в того багацько грошей,
Подивиться, дак хороший,
Іди лучче за того!"
От він, трошки посидівши,
Подумавши, розсудивши:
"Пора, — каже, — до двора!
Прощавайте!" — "Прощавайте!
На здоров'я поживайте!"
Коней даром потомив!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/zabila_viktor_mykolaiovych/kokhannia